

PETROSÉNY és VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI és VEGYES TARTALMU HETILAP. — MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP REGGEL.

A lap előfizetési ára:

Egy negyedévre	1 frt	Egészévre	4 fr.
Félévre	2 „	Egyes szám ára	10 kr

Feltűs szerkesztő:

ZÁDORY KÁROLY.

Laptulajdonos:

FIGULI ANTAL.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Petrosény és Vidéke” szerkesztőségéhez; az előfizetések pedig a kiadóhivatalhoz czimzendők. — Hirdetések, valamint nyílttéri közlemények mérsékelt áron számíttatnak.

Böjti elmélkedés.

A bohém lelkű, dévaj Karneval hercege 38 napos uralkodásának is vége. Kitombolta magát s nehogy behamvazzák, elsompolygott észrevétlenül, azt a szomorú tapasztalatot hagyva hátra, hogy az egymással való érintkezésre, a társadalmi életre született emberek között a jólét viszonylagos elérhetését czélzó öszhang és kölcsönösség hiányzik.

Nem csak nálunk, hanem — fájdalom — országszerte úgy van.

Ezen társadalmi betegség ellen küzd a sajtó, ezt ostromozzák a hit fölkezt oktatói, a hívek lelki vezetői. És ennek a kóros állapotnak fattyuhajtásait, ilyen két nagy hatalom sem bírja kiirtani.

A társadalmi élet lüktető elevensége leginkább oly összejövetelekkor nyilatkozik meg, midőn a kölcsönös érintkezésre alkalom kínálkozik. Ilyenek a farsangi vigalmak. Ezek, — hogy sablonos kifejezéssel éljünk, — lezajlottak. Dehogy zajlottak, csak elmúltak s a böjti elmélkedésnek aktuális anyagául kínálkoznak. Kevés mulat-

ság volt nálunk a farsangon s valljuk be őszintén, hogy társadalmi életünk alkotó elemei közötti vonzódás és szívélinességnek jelenségeivel azokon sem találkoztunk. Pedig a boldogulásnak alapfeltétele, hogy a társadalom minden egyes tagjának lelkében meggyökeredzek az a tudat, hogy az ember ne csak az önértékért hevüljön, hanem minden alkalommal kifejezésre juttatott szervezkedését úgy irányítsa, hogy egy tökéletesen egybehangzó, kisebb-nagyobb érdekkörök külön törekvése által meg nem szakgatott egyöntetű, egészséges társadalom jöjjön létre, a melynek tagjait a kölcsönös bizalom fűzi egymáshoz.

Elismerjük, hogy egyesekeket a szerencse kedvezése, saját érdeme, törekvése, szellemi kiválósága embertársai fölé emel, de ezek értéket mivel sem csökkent, ha a tisztességes elemekkel való szívélinesség érintkezés a társadalmi élet harmoniáját odafejleszt, hogy az alantabb fokon állók is tudatára ébredjenek azon elvitázhatlan igazságnak, hogy a társadalom czélja az eszményiség megközelítéseért, a legmagasztosabb ideálokért küzdve a kölcsönös jólét elérhetését lehetővé tenni.

Felemelni tisztességes embertársainkat, nem jelent sülyedést, hanem azt, hogy becsüljük egymást, hogy gondolunk egymásra s tudunk a társadalom magasabb érdekeiért is lelkesülni, cselekedni, sőt áldozatot hozni.

Még egy elszomorító jelenséget nem hagyhatunk említés nélkül. És ez a jövő reményeinek, a fiatalságnak magatartása.

A társaság teszi az embert művelté, vagy banálissá.

Farsangi vigalmak összegyűjtik a társadalom különböző elemeit s módot nyújtanak arra, hogy az életgondokat — legalább rövid időre — levetkezve, egymás mulattatására törekedjünk. Fiatalságunk — tisztelet a kivételeknek — eleget vél tenni hivatásának, a megjelentek, de különösen a hölgyek iránt tartozó kötelességének az által, ha a táncszalon közepén ácsorogva blazirtan bábáskodik a szép hölgyekre, majd félrehúzódvá höltárszeggé leiszja magát, vagy a kártyaasztal mellett átvirasztja az éjszakát.

Akik az élet legdrágább ajándékát, a fiatalságot így pocékolják el, azok nem érdemlik meg.

PETROSÉNY és VIDÉKE TÁRCZÁJA.

Mármoros vágy . . .

A mikor nem látlak,
Epédék utánad;
Üdvöt nem talállok
Egyebütt, csak nálad.

S bár bűös erővel
Vonz magához lényed,
Még sem merlek gyakran
Felkeresni téged.

Nem tudom mi fájóbb
Te érted sóvárgni,
Vagy pedig te töled
Gyakran el-el válni?

Jobb volna nekem tán,
Hogyha kerülnelek;
Mig szívemmel együtt
Halna el emléked.

Oh, de mármoros vágy
Éget, epeszt engem:
Élni vagy meghalni
A te közelében.

Tedák.

A kép.

— Ezt a perczet — édes kicsi angyal — meg fogom örökíteni. Legyen emléke ennek az elviselhetetlen boldogságnak . . . Nézze, így . . . Átkarolva, keze az enyémben. Nézzem azokkal a sötét fényű szemekkel. Én mintha meg akarnám csókolni — így . . .

— Jaj Aladár —, milyen gyerek maga. Engedjen. Csók nélkül nem tudja megfesteni azt az emléket? Megharagszom, ha nem viseli jól magát. — Inceselkedve kisiklott — a férfi karjai közül. Aladár erőtlen bocsátotta karjait alá.

— Lássá Emma, most már hiába. Nem lesz jó az a kép soha sem. Mért ne csókolhattam volna meg?

— Milyen türelmetlen maga!
Hát — nézze, ha a kép sikerül, nem bánom . . . az lesz a jutalom. Nos, szent a béke?
— Biztatón rázta meg a férfi kezét. Barna,

sötét szemei olyan bolonditón kacagtak . . . Az ifjú lángoló arecezal távozott. S az ünnepelt énekesnő kacagott és ennek a kacagásnak volt valami árnyalata az újabb diadal tudatának és a sajnálkozásnak vegyületekéből. Aladár nem hallotta. Boldog volt.

— S milyen bátor ez a vézna élıhetetlenség — tünődött a lány. — Nem — az élete egy gyenge fűszálat. Negyedszer látom s ő mindjárt csókkal kezdené a barátság megerősítését. No hisz várhat — néhány esztendeig . . .

A vézna, ideges Rényi Aladár ahogy haza érkezett, hozzá fogott a kép tervezéséhez. Csunya, szeplos arca egészen neki melegegett. Átszellemilve kereste az eszmét.

Ennek a képnek tökéletesen sikerülni kell és — sietni vele. Az az ígért csók . . . És sietett. Hiszen egész élete olyan lázas. Gyorsan tulesni az életnek még a gyönyöreire is. Mintha valami — talán a megsemmisülés érzete — folyton a sarkában volna. Talán ez kergeti, hogy annál hamarabb vége legyen az örökös izgalomnak . . .

Festő állványra előtt ült. Hosszan mozdulatlan nézte a vásznat.

— Ha már akkor kisiklott a kis ördög a kezeim közül — festem úgy. Legyen az a kép

Lapunk jelen száma 6 oldalra terjed.

„Lesz e gyümölcs a fán,
Melynek nincs virága”?

Igy sohajt fel a lángszavu költő.

A tespedő, renyhe fiatalság, mely a szépért, az ideálért nem lelkesül, kevés reményt nyújt a jövőre. És azok a hölgyek, a kik felkeresik a báltermet, hogy egy-egy estét kellemesen töltsenek, bizonyára megérdemelnék azt a köteles figyelmet, hogy szórakoztatásukról gondoskodjanak az ifjak.

Vagy tán igaza van az általános vélekedésnek, hogy: „nincsenek fiatal emberek, csak ifju-aggok”?

Az érdem elismerése.

Ha talán erős színekkel eseteljük is olykor társadalmunk ferdeségeit, egyet azonban elvitatni nem lehet és ez az, hogy megillető elismeréssel adóz az érdemnek. Ez az elvitáhatatlan erény imponáns módon jutott kifejezésre a nagyági plebánossá előléptetett Székely Károly petrosényi volt róm. kath. plebános helyettes távozása alkalmával.

Midőn a hívek értesültek arról, hogy Székely Károly, ki öt éven át mint segédlelkész, de huzamosb ideig mint plebános helyettes; lelki atyja, hitéletének buzgó irányítója, erkölcsi oktatója s példás életű lelki pástora innen távozni fog, folyamodtak az egyházi főhatóság-hoz, hogy azt a lelkészt, kihez az osztatlan ragaszkodás köteleke fűzi őket, hagyja itt munkálkodni a vallás, erkölcsi élet fejlesztése, felvirágoztatására; testületileg járultak a bányagazgatóhoz azon kérelemmel, hogy mint a patronátusi jog gyakorlására hivatott magas kinevezés engedményese: — a bányatársulat, — tehát a kegyuraság jogosult képviselője hasson oda, hogy a szeretett lelkész maradjon továbbra is az ő lelki vigasztalójuk. Hasonló módon és kérelemmel ostromolták az egyháztanács elnökét, a főgondnokot is. Hogy a bányagazgató és az egyháztanács elnöke méltányolták a hithű róm.

kath. hívek ohajtását, az nem szenved kétséget és megis, a nevezett lelkész, bár az erdélyi püspök által is nyíltan elismert érdemeinek megjutalmazásául, innen eldisponáltatott. A motívumokat nem kutatjuk, megnyugtató tudat, hogy nem azért promoveáltatott, hogy abnormveáltassék. És ha fájdalmasan esett nem csak a hitközségnek, hanem egész Petrosénynek a közkedveltségű lelkésztől megválni, a kölcsönös vonzódás jóleső megnyilatkozása enyhítő balzsam volt a szívekre.

Midőn Székely Károly f. hó 12-én a templomban elbúcsúzott, minden szemben ott csillogott a sajnálkozás ragyogó könnye. Sirt ő, sirtak a hívek. A búcsúvacsorán, melyet tiszteői és barátai f. hó 13-án a Prokopp-féle vendéglőben rendeztek, felekezeti, s nemzetiségi és rangkülömböség nélkül részt vett Petrosény és a vidék társadalma.

Ebben a bizalmas körben nyilatkozott meg igazi őszinteségével a ragaszkodás. Röth Floris főgondnok emelt először poharat s méltatta a távozó lelkész elismert érdemeit, mit különösen a róm. kath. hívek hitéletének fejlesztése körül fél évtizeden át kifejtett. Utána Székely Károly mondott halás köszönetet a nem várt megtiszteltetésért, kijelentvén, hogy bár készséggel megy oda, hová rendeltetése vezérli, de nem titkolhatja el, hogy nem örömet távozik. Seelenfreund V. mint olyant éltette a távozó lelkészt, aki felekezeti türelmességének mindenkor örvedetes bizonyítékát adta. Zádory Károly szerkesztő azon vigasztaló reménynek adott kifejezést, hogy amily sajnálattal vesz búcsút Petrosény a távoztól, oly örömmel fogja üdvözölni a visszatérőt. Nagy Miklós áll. iskola igazgató mint kiváló hazafit, mint olyant éltette Székelyt, ki a magyarság eszméjének nem csak híve. — hanem buzgó harcosaként teljesítette honfi kötelességét. Henrich Viktor B. mernők barátai nevében, mint jó barától búcsúzott el. Majd Székely K. éltette Roth Floris főgondnokot, kinek tapintatos és buzgó vezetése alatt az egyház ügyei oly elismerést érdemlő lendületet vettek. A disztigvált s szép számu társaság emelkedett hangulatban éjfélig együtt maradt sőt nagy része tovább is.

F. hó 15-én a fél nyolcz órai vonattal, minden feltűnést kerülve akart Székely távozni, de barátai, tiszteői s a hívek már 7 órakor oly nagy számmal gyülekeztek lakása előtt s oly imponáns tömegben vonultak ki a vaspályához, hogy az indulóház peronját zsúfolásig megtöltötték.

Még egyszer elbúcsúzva a távoztól, a vonat indulásakor felhangzott a közohaj: „a viszontlátásra.”

Igy búcsúzott el Petrosény azon egyéntől ki itteni működése alatt mint lánglelkű szónok hirdette a hit üdvözítő tanait, nevelője, oktatója volt a serdülő nemzedéknek s rendíthetetlen bajnoka a hazafiúság szent eszméjének s közkedveltségű tagja a társadalomnak.

Végszó a vasárnapi munkaszünethez.

Szép dolog a szellemesség — az kétség-telen, különösen, ha nem ugy szellemeskedünk, a mint a vasárnapi munkaszünet kérdésében „egy kereskedő” tette a Weisz ezikkére irt replikában.

A ezikk hangja igazán meglepett. Ilyen ügyet, a mely elég fontos arra, hogy higgadt komolysággal tárgyalják józan ítéletű emberek: nevetségesen viczelő hangon meghurcolni nem nagyon illendő. Az ügy több komolyságot és igazságszeretetet kívánna.

Ha sokáig tárgyalnók azt a dolgot, ki-sülne, hogy azon az ismert gyűlésen nemcsak Petrosény és vidékéről, hanem az egész vármegyéből összegyűlt a kereskedői kar. Pedig tudtommal a vidék nem is volt képviselve, sőt a helybeliek sem jelentek meg mindnyájan.

Hogyan foglalhatott tehát Weisz ur nyílt állást Petrosény és Vidéke összes kereskedőinek és iparosainak törekvéseivel? Fureas!

S ugyan melyik komoly gondolkozásu embert ne bosszantaná ez a fellépés.

Illetőleg nem is fellépés ez, hiszen nem volt elég bátorsága a ezikk írójának, hogy nézetét nyíltan köztegye a szerző, mert félt a közvéleménytől, a mely méltánytalanokat oly hamar darabokra szedi — ezikkeivel együtt!

igaz. A terv hamar elkészült. Egyszerű, sötét lomboszat — háttér.

A férfi: — szerelmének egész liza szemében; azoknak lángjában férfierő, életkedv legyen kifejezve. Az ölelő karok közül kisikló lány, — kipirult arcán a felkorbácsolt vér rohanása. De szemében az önlgyőzés érzete, mosolyában az a tudat, hogy a vér hatalmán diadalt ült. Ott legyen arcán, szemének villogásában az a játékos pajzánság, mely felbátorít — nagyobb szerelemre gyűjt. De az ellentétes lelki állapot fejezze ki a kölcsönös szerelmet... Így... Teljesen megelégedve a vázlattal, lázasan dolgozik rajta. Nap nap után ezzel foglalkozik.

Már belefárad a munkába, de le nem tenné esetét, hiszen így is egy ember élet az a néhány nap, amely elszakítja imádoztjától.

— Hej, az a csók... Örökös impresszió-ként lebeg előtte a leány szerelmének ezen elbűvölő első őszinte bizonyítéka, — az a megígért csók. Tehát dolgozik tovább. S ez alatt észrevétlenül beszövik lelkét azok a képek, a melyek az álmódózás régiójából szállanak a lélekre... hogy a szerelmében elbódult ifju művészt — megholondítsák.

Most következik a leány arc kifejezése...

Kopognak.

— Szervusz Aladár... Ni ni, te festesz!

— Rosszkor jössz, sürgős munkában vagyok.

— No no, csak ki ne dobj; nincs szándékom sokáig maradni. Ne haragudj! Hanem érdekes motívum! S fogadni mernék, hogy a te Emmád... ugy-e?

— Ő... szolt a munkájában megzavart ifju kedvetlenül.

— Az arc még hátra? Bizonyára nem vagy tisztában a nő lelki állapotával... Pedig látod — ha Emmát rajzoltad — csak egyként lehet befejezni. Ez a nő a férfival j á t é k o t ü z.

Aladár kérdő szemekkel néz — barátjára.

— Igaz, hallottad a legújabb hírt? Ugy-e nem tudod? Pedig érdekes! Emma kisasszony legújabbán Kardos hadnagygyal üzi szeszélyes játékát. Ebben a hónapban már a harmadik lovag, nem is sok, ugy-e?

A vézna, kicsi ember reszketve ugrik fel székről.

Arca sápadtságát a vér sötét sávokkal vonja be. Szemei csúful forognak. Aztán elönti a köny és fojtott hangon így szol:

— Nem lehet, nem igaz. Emma nem teszi... Elváltak.

Az ifjut a feltékenység üzte ki a zivataros hófúvásba. Ment egyenesen Emma lakására s a mint belépett a szalonba — maga előtt látta ugyanazt a kedves, pajzán teremést. Most is csak ugy mosolygott, szívesen fogadta, mint két hét előtt.

— Nos, a kép...? Lássa maga rossz ember, ha tudná, mennyire várom. Milyen boldoggá tenne!

— Holnaputánra édesem, bizonyosan, — oh, hogy nem tudtam elkészíteni egy nap alatt. Milyen kínos ez a boldog várakozás...

Ez a néhány szó az ifjut megnyugtatta teljesen. Édes reményekkel sietett haza, dolgozni tovább.

De a feltékenység befúrta már magát a szívbe. Viperafejét mérgesen emelte fel, hogy halálra mardossa a szív boldog sejtéseit.

Hátha az a Bartos... az a katonatiszt, a ki mellette valóságos Herkules... Ej, az nem lehet... mégsem. Hát annak a rövid négy órai boldogságnak semmi varázsa sem maradt volna? Nem... Emma rövid két hét alatt nem lehetett hütlenné.

Festett tovább. Még lázasabban. Szétomló fűrtöket, melyeknek illata olyan bódító. Aztán sötét szemöldökeit, lángoló arcát, a szemeket

Azt hiszi az író, hogy egy kierőszakolt rossz viccezel véleményeket lehet megsemmisíteni? Talán nem gondolja, hogy a gúncosok által képes lesz saját álláspontját biztosítani?

Hiszen kilóg a lóláb. Értjük a titkos czélzatot! Öndicséret — ünnepeztetés s ennek a leple alatt, saját érdekei szerint járni el, a mihez nagyban hozzájárul a feltűnési viselkedés. Hiába! Üres külsőségek a közönség rovására! . . . Weisz úr a mit a január 29-iki számban elmondott bizonyára nem a kis újjából szopta. Évek óta úgy van a vasárnapi kereskedői élet, s eddig egészen jól volt így — a közönség és kereskedők megelégedésére. Mikor a miniszteri rendeletet igénybe vette Petrosény, és 12 órától is a közönség rendelkezésére állottak a kereskedők, kétségtelenül közös ohajuk teljesült.

Igazán nevetségessé válik az, mind a ki a megszokott és szükséges rendet fel akarja forogni.

Oknélkül! Az ilyen vagy nem tudja, mit akar (és akkor minek ártja belé magát?), vagy öntudatosan ront a közönség érdekeinek megőrzésére.

A gúnyolódó kereskedő úgy idéz: „Bűnös könnyelműség, a magunk érdekeiről ennyire megelégedkezni”. Igaz. A megdöglő odavágott gúny Weisz úrról visszapatant.

Furesa fegyver a gúnyolódás ugy-e? Tudni kell vele bánni. Igenis, könnyelműség lenne elzárni azoknak az utját, a kik — ismétlem — csak a vasárnapi (s különösen a délutáni) órákra vannak utalva. Az évek óta ismert vasárnapi forgalom a legnyomósabb bizonyíték. De legérdekesebb a kérdés, hogy ki agít a törvény ellen? Hát ki volna az agítator? Ugy-e nem az, a ki a megszokás és felsőbb rendelet megtartásával nem akarja megbotlyogni a rendet? Hát nem agít a törvény ellen, a ki — még eddig ismeretlen érdekekből — az egyenes rendellel szemben, a szükséges rendet megzavarni igyekszik? Én, mint egyszerű kereskedő, kinek nincs magasabb hivatalom, a Weisz ur, jan. 29-én, közzétett tárgyalagos megjegyzéseit teljesen magamévá tettem. Mert az

s ajkaira azt a mosolygást . . . És lassan, észrevétlen megerősödve lelkében a feltékenység, kiveszi az ifju kezéből az ecsetet és az arcszínezést befejezi.

Az ifjura mosolyog az ajak, a mely visszaverte szerelmes támadásait . . . s az a két szem most is olyan csábítóan villogó. De olyan gúnyosak azok a szemek s az ajkak olyan kiesnyilően lemosolyogja őt. Mintha beszélné a lázas ifjuzhoz: „Ne is jöjj többet . . . a képet se hozd . . . Beteg vagy, beteg a tested . . . Ugy is lekapzagna a világ . . . én is.”

Aladár csak nézi a képet — mozdulatlanul. Tekintete beleolvad azokba a gúnyolódó szemekbe. Beteges fantáziája ragadja magával. Reszket; szemei mintha homályosodnának.

— Azt az ígért esőket . . . szerelmedet . . . Hiába futsz, ha megcsaltál — meghalsz! Éjjeli szekrényéhez támoilog; felkapja revolverét és — a festett nőt keresztül lövi . . .

Hosszas betegség után, kimerülve a lázas álmok miatt — mikor magához tért, csodálkozva látta a váznon az átlótt női arcot . . .

De nem sajnálta a festményt. Gyűlölte Emmát . . .

Bucsy István.

esztelen viccezek fel nem ültettek s tárgyalagos megdöglővel az egész, be kellett látnom, hogy a vasárnapi ügyet felgyatni mindkét részlől veszteség.

Jól érzem én is hetenint annak a félnapnak a szükségét. De hiába rugdalozunk a szükséges ellen, kellemetlen, de elkerülni nem igen lehet. Azt hiszem minden józan gondolkodó — egybevetve a kereskedő és a közönség érdekét — belátja, hogy a Jakabi álláspontja egyoldalú és czéltalan.

Egy másik kereskedő.

UJDONSÁGOK.

— **Időjárás.** A tavasz még egy hónap múlva lesz a kalendáriumban s már tényleg pár hét óta valóságos tavasz van, Zöldel a völgy, rügyeznek a fák, csak a Páring orma ragyog vakító fehéren. Szokatlan időjárás különösen itt, hol más években ilyenkor még csillogó havon síkolt a szán. Jéggel mindazonáltal, a ki igyekezett, elláthatta magát. Pár nap előtt még hordták a jeget a jégvermekbe.

— **A francia köztársasági elnök** Faure Felix f. hó 16-án esti 10 órakor szívizélhűdésben meghalt. Hirtelen halála azt a gyanút kelti fel, hogy nem természetes halállal mult ki, de hivatalosan bizonyítják, hogy ez a feltevés alaptalan.

— **A községi tisztújítás.** Átestünk a tisztújításon is. A képviselők egy része s 5—6 választó mutatott érdeklődést a fontos aktus iránt. Az okozta-e a tapasztalt közönyösséget, hogy előre tudható volt, miszerint minden ugy marad, a mint volt, vagy az a feltevés, hogy a nagyközségi tisztújítás nem sokára bekövetkezendő? Nem kutatjuk. Referálunk a száraz tényről: Első bíró Baresay Árpád, másodbíró Jakabi Rezső, esküdtek Simon Balázs, Dobrolányky Károly, Pittner József, Sottinga Tódor és Illie Dumitru, pénztárnok Kolm Rezső lettek mint egyedüli jelöltek, egyhangú választás után.

— **A gör. kel. templom javára** folyó hó 19-én, ma, vasárnap este 8 órakor hangversenynyel egybekötött táncvizalmat rendez a Prokopp-féle vendéglőben a hitközség. A válogatott műsorból és a nyilvánuló érdeklődésből következőleg látogatott lesz a kellemes mulatságot ígérő táncvizalom.

— **Fillérestély** lesz a Baresay-féle vendéglő nagytermében, f. hó 26-án — vasárnap. Az érdekes műsört jövő számunkban közöljük.

— **A Petrosény és Vidéke Hitelsövetkezet** f. hó 26-ra kitűzött közgyűlésének egyik tárgyat fogja képezni az országos központi hitelszövetkezetbe leendő belépésének elhatározása is. Ez a körülmény fokozni fogja a szegény fontos gazdasági feladat teljesítésére hivatott pénztárat iránti érdeklődést.

— **Boirányos verekedés.** Folyó hó 16-án a főutezán, a község háza előtt 4—5 bepálinkázott asszony összeszólalkozott, majd siketítően visitoztak, míg végre hajba kaptak s egymás konnyút letépték. Nagy tömeg verődött össze „bámulni a csodát.” Pedig dehogyan esoda, hiszen napi renden van ez Petrosényben. Üzhetik ezt a furesa sportot egész kedvtelással, nem háborgatja őket senki. Mire való volna holmi barbár rendőrség beavatkozásával kivetkőztetni ezt a vadregényes helyet ősi nomád jellegéből s megfosztani az utozagyermekeket, holmi ingyen mulatság ártatlan gyönyörétől. Ugyan hol tapasztalható még, hogy a község háza előtt órahosszáig orditozva hurezóják egymást a sár-

ban részeg asszonyok. Sok vidéki, sőt számtalan külföldi ellátogat ide hozzánk, tehát csak gondoskodnunk kell, hogy oly szokatlan élvezetben részesüljenek, a mit máshol hiába keresnek.

— **Szokatlan árucikk** volt f. hó 18-án a petrosényi piacon. Két szekér jég-rakományval állított be egy pár élelmes atyafi s kínálgatták fünek-fának az értékes portékát, de nem akad vevő. Az arra járók mosolyogva tettek megjegyzést a merész vállalkozásra s a jégiferánsok elmondták hogy egy előttük ismeretlen ur biztatásának ülték fel s így hozták be busás vételárra számítva a jeget elárúítani. Az egyik polgártárs felismerte a kíváncsiak között azt az ur embert a ki rábeszélte őket a szokatlan árucikk behozatalára s szemrehányást tettek neki. Az illető mosolyogva jegyezte meg, hogy: „igen is elkel Petrosényben jó áron a jég, de csak ugy, he meg van aszalva, hogy a padláson, vagy kamrába el lehessen tartani.” Mert nem oferálták a kereselyázó társulatnak?

— **Talált tárgyak.** Az alarczósbal alkalmával egy pár női kesztyű: a Malea-hid közelében egy csomag aprókules találtatott. A talált tárgyak szerkesztőségünknel átvehetők.

Egy szegény ember története. Szegény volt. A szerencsétlenség üldözte. Hét éhező gyermekének és betegnek fekvő feleségének nem tudta megkeresni a mindennapi kenyeret, nem annyit, hogy az éhező család ne fájzók. Nyomorgott nap-nap után s vérző szívvel kellett látnia, hogy gyermekei hogy rognak össze az éhségtől, a hidegtől. Végre az Isten megkönyörült rajta, meghallgatta az ártatlan gyermekek imáját. A szegény munkásnak egy könyörülő szív munkát adott s a szerencsétlen ember, ki csak oyomort ismert, meg volt elégedve sorával. Az Ujságírók sorsjátékának utolsó húzása előtt napján valami benső sugallatnak engedve, majdnem öntudatlanul lépett be Gaediecke A. főelárusító Kossuth Lajos-utca 15. szám alatt levő üzletébe és első keresetéből egy-újságíró-sorsjegyet vett magának. Elrejtette a sorsjegyet, hogy hiábavaló reményeket ne keltsen családja tagjaiban. Másnap vasárnap levén, munkába nem ment, hanem otthon maradt. Ki írja le örömet, midőn egy újságot kezébe véve, látta, hogy a főnyereményt az ő sorsjegye nyerte meg. Mint szegény ember feküdt le s mint jómódu ember ébredt fel. Most már elmondta családjának is az esetet s elképzelhetti azt az örömet, mely azután e boldog családi körben araltokott. A szerencsés ember még aznap felvette a pénzt.

MULATSÁGOK,

Lupényben

Lupényben a gör. kath. templom alapjára f. hó 11-én a Dima-féle vendéglőben rendezett táncvizalom ugy anyagilag, mint erkölcsileg szépen sikerült.

Az erkölcsi siker legnagyobb bizonyítéka, hogy felekezeti, rang és nemzetiiségi különbség nélkül Lupény értelmisége megjelent s vidám hangulatban a legszebb egyetértéssel kitünően mulatott.

Péter Károly petrosényi első zenekara hűségesen húzta a talpalát valót, az ételek, italok és kiszolgálás, valamint a terem díszítése teljesen kielégítő volt.

A négyeseket 25 pár táncolta. 123 frt 80 kr. bevételből 58 frt 62 kr. jutott a jótékonyezásra. A terem farságos díszítését Dima Giszta végerte s Dima János díjtalanul engedte át a termet s a vendéglő összehelyiségeit.

A táncvizalom hajnalig tartott. Jelen voltak: Asszonyok: Bölderné, ifj. Dimáné, Erdélyi Gyuláné, özv. Erdélyi Jánosné (Felső

Csertés), Florea Szabinné, Grausammé, Gálné, Jezsebakné, Krisko Bohusné, Kugnetné, Mugnet Kolozsné; Moldován Jánosné, Opra Jánosné, Rádik Istvánné (Petrosényből): Sándorné, Szalánczy Zoltánné, Striflerné. — **Leányok:** Bölder Mariska, Erdélyi nővérek (Felső-Csertés), Eisen Jolán, Gál nővérek, Gyélai Etelka, Kelemen Berta, Könich Lujza (Szászsebes), Sándor Lukréczia, Vladisláv Zseni (M.-Livadia), Zseanta Natália (Szohodol), Zanini Erna.

Felírtak: Mugnet Kolozs 5 ffrt 80 kr.; ifj. Dima János 3 ffrt; Maderspach Viktorné, Marek Mór, Steiner Vilmos 2—2 ffrt; dr. Kaczander József, Grausam József 1 ffrt 80 krt; Figuli Antal 1 ffrt 50 krt; Mihálovics 1 ffrt 40 kr.; Zanini Luigi 1 ffrt 30 kr.; Szalánczy Zoltánné, Csues L., Zugrav Miklós, Szalánczy Elemér, Budai János 1 ffrt 20 kr.—1 ffrt 20 krt; Seelenfreund Vilmos, Piek Samu, Sternberg Bertalan, Grosz Hermann, Uimann Lipót, Kugnet Károly, Breier Adolf, Elias Vilmos 1—1 ffrt; Rádik István, Opra János, Dombora László, Jakabfi Rezső, Prokopp Sebestyén, Kósa Mihály, Krisko Bohus, Erdélyi Gyula, Szüszer Sándor 80—80 kr.; Henning, Lukács mérnök 70—70 kr.; Cziczeli András 60 kr.; Lövi Hermann, Huszár András 50—50 kr.; Vaszi János 40 kr.; dr. Weisz József, Schaffer Mihály, Matyasovszky József, Csillag Gusztáv, Florean György, Florea Szabin, Bölder, Strifler Ferenc, Popenar Juon, Zserjabek Gyula 30—30 kr.; Wagner Gyula, Kohn Rezső, Pelger Mihály, Rosenthal Manó, Klein Lipót, Serb János, Moldovánné, Bukur Voin, Muzicska, Fehér Bertalan, Kerner Ferencz, Nussbaum Mihály, Urbán Sándor, Eker, Kugnet 20—20 kr., melyért hálás köszönetét nyilváníttja a lupényi gör. kath. egyház nevében a rendezőség.

A lupényi kaszinó bálja.

Daczára annak, hogy előző este szintén bál volt, hol Lupényi elitközönsége szintén jelen volt, még is a kaszinó zártkörű táncvigalma igen fényesen sikerült. A díszes társaság táncvigalma vidám hangulat mellett hajnalig tartott. A petrosényi bányatársulat kitűnő zenekara emelőként hivatott a kedélyekre s művészi játékaért hálás elismeréssel adózott a közönség.

A vasutasok tánczvig. lma.

Szűk körben s igen szépen sikerült családi jellegű tánczvigalmat rendeztek a m. á. v. helybeli fűtőházának alkalmazottai s forgalmi altisztjei a Grausamm vendéglőben. Egy békés nagy család bizalmas otthonának boldog képét tárta elénk ez a multság, mely hajnalig tartott.

Álarczsbál

Hushagyó kedden volt a Baresay vendéglőben a petrosényi ipartestület és olvasókör együttesen rendezett álarczsbálja, melyen társadalmunk minden osztálya képviselve volt s kedélyesen mulatott. Érdeklődést keltett az álarczosok bevonulása, kik nem sokan voltak ugyan, de néhány csinos és igen ügyes volt köztük. Leginkább tetszet egy fess matróz, ki a legszebb maszkján ajánlott díjat el is nyerte. Az „éjkirálynéja,” a „bebe” s még néhány szintén lekötötte a figyelmet. A kokuszdió tánczot igen ügyesen produkálta 6 fiatal ur néger kosztümben. Meg kellett ismételnők. A bohócok is elég élénkek voltak. A négyeseket 60—70 pár tánczolta. A farsangzáró tánczvigalom a nagybójt hajnalig elhúzódott.

CSARNOK.

Ys a por és homuv vogmuc.

Ugy hangzik ez a cím, mintha kínai, vagy japáni nyelven volna írva, pedig a legrégibb magyar szent beszéd figyelmeztetése arra, hogy „por és hamu vagyunk!”

Hushagyó keddel végződött a farsang, melyről vezércikkünkben megemlékeztünk, hamvázó szerdával kezdődik a negyvennap bójt, erről is illő s időszerti megemlékeztünk:

Szépén hangzik a Horatius epikureusi elve: Carpe diem, de szebb és magasztosabb elvet hirdet az egyház, midőn figyelmezteti az embert, hogy inis es et cin cinerem reverteris. Por vagy, porrá lesz a tested, a mely megsemmisül, de légy rajta, hogy lelked meg ne semmisüljön és gondoldj Istenre is.

Feria IV. Cineriumnak nevezi az egyház, hamvázó szerdának hívja a köznyelv a negyvennap bójt első napját. Azt, a midőn a hushagyó keddre következő napon a pap hamut hint az ájtatoskodók fejére s e szavakat mondja: Memento homo, quod cinis es et in cinerem reverteris.

A szentelt hamuval való behintés már jóval a VIII. század előtt is egyik lényegesebb része volt az egyháziilag rendelt bűnbánatnak és vezeklésnek, de különösen a negyvennap bójt, első napján, hamvázó szerdán szokták a püspökök ünnepiesen hamuval behinteni a vezeklőket.

A nyilvános vezeklések a XI. XII. századok folyamán mindinkább ritkábbakká válván, annál buzgóbban jöttek a többi hívek kérni a szentelt hamuval való behintést.

Igy változott át a hamvázás, a mely eredetileg csak a nyilvános vezeklők számára volt elrendelve, a középkor folyamán az összes híveknek szóló szertartássá és azóta integráns részét képezi a hamvázó szerda egyházi megünneplésének.

A közönség köréből.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Becses lapjának folyó évi január hó 15-iki 3-ik számában „Kirabolt községi penztár,” czim alatt egy tudósítás jelent meg, amely roém vonatkozik és határozottan gyanúsít. Minthogy a lap csak most került kezembe tehát eddig tudomásom nem lévén róla, igen természetesen csak most felelhetek reá és minthogy nyíltan lettem megtámadva, kérem alábbi válaszomnak helyt adni és szintén becses lapjában azt közzé tenni.

Mindenek előtt megjegyzem, hogy Demsus községi penztára nem folyó január 7-én, — hanem múlt évi december hó 15-évi éjjel raboltatt ki. — Megjegyzm azt is, hogy ez időszert és ahhoz is, a midőn a rablás történt az addigi jegyző Zapa Izsák fel volt függesztve, helyébe ideiglenesen a nagy-pestyéni jegyző Rimbás Sándor lett a jegyzőség vezetésével megbizva a ki azonban Nagy-Pestényben lakik és csak néha szokott Demsusra átrándulni.

A most nevezett helyettes jegyző ur a rablás előtti napon nem is volt a községben, tehát délután 5 óra tájban nem távozhott az irodából. — Én mint a ki egyedül működöm — 1/25 órakor távoztam el onnan és nem 7 órakor.

Az iroda kules, a hol a penztár is állott az éjjeli őrnél szokott maradni, a ki közvetlen szomszédságban lakik és a midőn eltávoztam az irodakulesát az ajtóban hagytam, hogy az éjjeli őr a tüzelő fát melyért járt bevihesse; — de különben is mintemlitem a kules nála szokott maradni.

A pénz erős faladában állott, a melynek két kulcsa van, egyik a bírónál, a másik a helyettes jegyzőnél.

A községi penztár vagyis a faláda nem kulccsal lett felnyitva, hanem fejszével feltörve.

A várbeli esendőrség megindította a nyomozást — de nem azonnal — a mint a czikk író mondja, hanem december 16-án azaz másnap délután.

Az erélyes nyomozásáról ismert várbeli esendőrség 3—4 nappal a rablás után, kereste a nyomokat a sárban — mert akkor hó nem volt — és tudósító szerint csak az én nyomomat találta volna, holott mindjárt a rablást követő reggelen, már a fél falu járt ott a patak partján, a hol a láda feltörve találtatott.

Azota nagy idő telt el, de az erélyes vizsgáltnak a legkevesebb eredménye, — de még csak nyoma sincsen.

Tudósító az általa felsorolt gyanu okon kívül felhozza azon körülményt, hogy jövedelmével arányban nem álló módon költeztem, de hogy ezen állítását mire alapítja, vagy hogy hol és mikor költeztem arról egy szót sem szól, tehát egyszerűen csak terhelni akar valótlán gyanúsításával. Még azt is felhozza, hogy kasa rablás, vagy hivatali szikasztás esete forog-e fenn azt majd a vizsgálat fogja felderíteni. Eddig vonatkozik a czikk én reám.

A többi már a felettes hatóságot illeti és erre nincs mit felhoznom, de a saját ügyemet igen természetesen megvédem.

Ez a valódi tényállás a mint én előadtam és mindeddig megállapították az illetékes vizsgálók és ezek után határozottan jelentem ki, hogy a tudósító roszakarattal — valótlán körülmények előadásával nemcsak gyanúsított, de már azt is nyilvánvalólag akarja kitüntetni, hogy a község pénzét én idegenitettem el és igen természetes, hogy ezekért felelni tartozik és ellene, a mint becses nevét meg fogom tudni, a kellő lépéseket megteendem; addig is kijelentem, hogy az illetőnek csak annyiban van igaza, hogy a község penztára kiraboltatott és abból 553 ffrt 96 kr. elemeltetett, a többi egészben véve és különösen a mi reám vonatkozólag mondatik nem egyéb hazugságnál és aljas rágalomnál és úgy hiszem, hogy a tudósító, ki úgy látszik nagyon szívén viseli az esetet és a község ügyeit, önmaga is helyt fog állani és bebizonyítani a mit irt, mert becsületes és jellemes emberről fel nem tétélezhető, hogy tisztán írási vizsketegből másnak szeplőtlen jellemében gancsokodjék és egész jövőjét roszakaratu gyanúsításokkal tönkretenni iparkodnék.

Végül csak annyit jegyzek meg, hogy ha ellenem a legkisebb gyanu merült volna fel a vizsgálat alapján, azaz, ha a tudósító állításai reám vonatkozólag a valóságnak megfelelnének, a jegyzőség vezetése nem hagyatott volna kezimben, hanem már rég ellettem volna zárva, ha egyébként nem is, de mindenesetre a nagyon tág fogalmu vizsgálati fogság czimén. Továbbá azt sem hagyhatom szó nélkül, hogy tudósító sikkasztásról is beszél, a mi ismét képtelenség, miután azt állítja, hogy a pénz elraboltatott és különben is, ha ilyesmi fennforogna, a vizsgálóbizottság igen könnyen rájöhetett volna, mert a pénz már az elrablás előtt megolvasztatott és megvolt; tehát ha azután tünt el, az csak rablás lehetett.

Ha volt bátorsága a lap tudósítójának vádaskodni, legyen bátorsága nyíltan előállni, hogy tudjam, kívül van dolgom.

Demsus, 1899. febr. 17-én.

Tisztelettel

Rácz Ámos.

Nyilttér.)

Nyilatkozat.

Több rendbeli olyan eset jutott tudomásomra, hogy velem semmi néven nevezendő összeköttetésben nem álló kereskedők gazdasági- és egyéb magféléket, különösen répamagvakat, mint Mauthner-féle magvakat hoznak forgalomba.

E miatt kötelességemnek tartom, egyrészt a gazdaközönség tájékoztatásául, másrészt a magszükségletüket nálam bevasárló kereskedők érdekeinek megvédelméseül kijelenteni, hogy a vidéki ismét-eladóknál csak azon gazdasági és kerti magvak tekinthetők valóban czégemtől származóknak, melyek vagy

az én ólomzárammal
vagy egy álló
medvét jelképező

törvényszékieleg bejegyzett védjeggyel,
vagy mindkettővel ellátott zaeskokban vagy
zsákokban vannak.

MAUTHNER ÖDÖN,
cs. és kir. udvari szállító
magkereskedése
Budapest, VI., Andrássy-ut 23. sz.

1—2

*) Az e rovatban közlöttéért nem vállal
felelősséget a Szerkesztő.



VASUTI MENETREND.

Petrosényből indul Piski felé:

éjjel 1201, reggel 731, d. e. 1139, d. u. 505, s
Piskire érkezik: reggel 425, d. e. 1147, d. u.
345, este 829.

Piskiről indul Arad Budapest felé:

d. u. 412, este 1035, (Aradig) reggel 605, d. u.
100*, s Budapestre érkezik: reggel 610, este
720, este 940*.

Piskiről indul Vajda-Hunyad felé:

reggel 615, d. e. 1153, d. u. 425, este 1028.

Vajda-Hunyadról Piski felé:

reggel 448, d. e. 1025, d. u. 255, este 834.

Piskiről indul Tövis felé:

d. u. 313, (Gyula-Fehérvárig) este 924, reggel 546,
d. e. 1111.

Tövistől indul Kolozsvár felé:

d. u. 155, este 836*, éjjel 117, reggel 338, 333*
(közvetlen Budapestre.)

Petrosényből indul Lupény felé:

reggel 514 d. e. 1020, d. u. 412.

Lupényből indul Petrosény felé:

este 715, reggel 750, d. u. 321 s Petro-
sénybe érkezik este 840, d. e. 915, d. u. 454.

Piskiről indul Petrosény felé:

reggel 610, d. e. 1148, d. u. 400, éjjel 1100
Petrosénybe érkezik d. e. 955, d. u. 357,
este 847, reggel 480.

A *-gal jelölték gyorsvonatok.

Sörraktár.

Ezennel van szerencsénk közhírré tenni,
hogy mi Petrosényben a Héjas József
ur házában

SÖRRAKTÁRT

rendeztünk be, a hol sörneink eredeti
edényekben és palaczkokban mindig friss
és legjobb minőségben kaphatók.

A jó hírnévben álló gőz-sörfőzdénk-
nek lényeges technikai javítása, nemkü-
lönben csakis kitűnő minőségű nyers anya-
gok felhasználása által azon kellemes hely-
zetben vagyunk, hogy

„Transsylvania“-sörünkkel

tartalomdús és kitűnő ízű sört szolgál-
tatni, mely bátran nem csak minden más
honi gyártmánnyal, hanem az idegen sör-
rökkel is könnyen versenyezhet. Miután
főtőrekvésünk az, hogy csak jól kiforrt
sör kerüljön kimérésre, petrosényi raktá-
runkat szükségletének fedezésére igen
ajánljuk.

Midőn pontos és gyors kiszolgálást
biztosítunk, kérjük megrendelésével meg-
bizni; kiváló tisztelettel

A „Transsylvania“ sörfőzdének kezelő-
vezetősége.

Habermann János örökösei Nagy-Szebenben.

Diszes emlékkönyvek és emléklapok.

HIRDETMÉNY.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy

könyvnyomdámát és könyvkötészetemet

a legfokozottabb igényeknek megfelelőleg berendeztem s mindennemű nyomtatványt s könyvkötői munkát
gyorsan, kifogástalanul és a legjutányosabb áron elkészítek.

A nyomdától teljesen elkülönített

könyv-, papir-, író- és rajzszer-

kereskedésemben kaphatók és megrendelhetők: iskolai tankönyvek, törvénykönyvek, mindennemű szép-
irodalmi- és szakművek, továbbá hangjegyek, szóval ezen üzlet körébe tartozó minden áruk.

Az eddigi pártolást méltánylandó, mindent elkövettem, hogy ugy nyomdám, mint könyv- s papir-
kereskedésem és könyvkötészetem a n. é. közönség igényét kielégítse.

Maradok kiváló tisztelettel

Figuli Antal.

Festészeti anyagok és eszközök, papir diszáruk.

Diszkötésű albumok, valamint finom kiviteli imakönyvek.

Névjegyek, író- és rajzeszközök.

HIRDETÉSEK.

Amerikai zsebórák.

Jótállással, hogy a nickel színét nem változtatja, szerkezete pontosabb és jobb mint a legdrágábbaké.

Ára darabonként 3 forint.

Jótállás mellett, míg a készlet tart.

Hozzá ezüstös óraláncz 60 krajczár.

Önberetváló készülék.

Fox, valódi szolingeni gyártmány, sok kiállításon kitüntetve, gyakorlás nem kell. Megvágás kizárva. Tiszta és kényelmes munka. Bőrbetegségektől megment. Tartós és pénzt megtakarító.

Darabja 3 frt.

A penge csillagos aczélból és a többi részei alpacéból vannak.

Egy külön penge hozzá 1 frt.

Megrendelhető:

20-26

POLLÁK SÁNDOR főbizományosnál

Budapest, V. ker., Kálmán-utca 15.

Gyűjtőknek 5 drb után egy ingyen küldetik.

Kérje
The Continental
a Bodega Company.
olághírű spanyol és portugál
borait



Sherry
Portbor
Malaga
Madeira
Tarragona stb

kaphatók az összes finomabb
fűszer és csemegé kereskedé-
sekben, valamint poharankén
az előkelőbb szállodák, kávéházak és vendéglőkben

Saját fiók: Budapest

csak: IV. Kossuth-Lajos és Ujvilág utca
sarkán, a Gentry Cigarette szalonban

Petrosényben kizárólag csak **Jakabfi Rezső** fű-
20-20 szerkeszkedésében kapható.

Czukrászda.

Petrosény és vidéke n. é. közönségének
bátorkodom becses tudomására hozni, hogy

folyó év és hó 1-én a „Casino” épületében
czukrászdat

rendeztem be s ezen szaknába vágó megren-
deléseknek a leggyorsabban és a legfokozottabb
igényeknek is megfelelően eleget teszek.

Kiválóan ajánlom mint különlegességeket:

★ a pozsonyi mákos és diós kifliket, ★
továbbá:

Stefánia-, Doboss-, Elvira-, pozsonyi-, mocca-crém-,	Marchal-, rum-, király-, csokoládé-crém-, mogyoró- s dió-
--	---

tortáimat stb.

Dezert és asztali friss czukrászsütemények
mindenkor kaphatók.

A n. é. közönség kegyes pártfogását kéri,
kiváló tisztelettel:

CZIHOVSKY FERENCZ,
czukrász.

3-3

Még sohasem

100.000 koronát

létezett!

lehet az Ujságíró-sorsjegyek utolsó huzásánál, mely

már holnapután

kedden febr. 21-én fog okvetlenül megtartatni,
egy koronával nyerni.

Főnyeremény 100.000 korona, 10.000 korona stb. stb.

Egy sorsjegy ára
egy korona.



Sorsjegyek kaphatók: Figuli Antal
papirkereskedésében.

Nyomatott Figuli Antal gyorsajtóján.